

Maranke Rinck
& Martijn van der Linden

Bob Popcorn

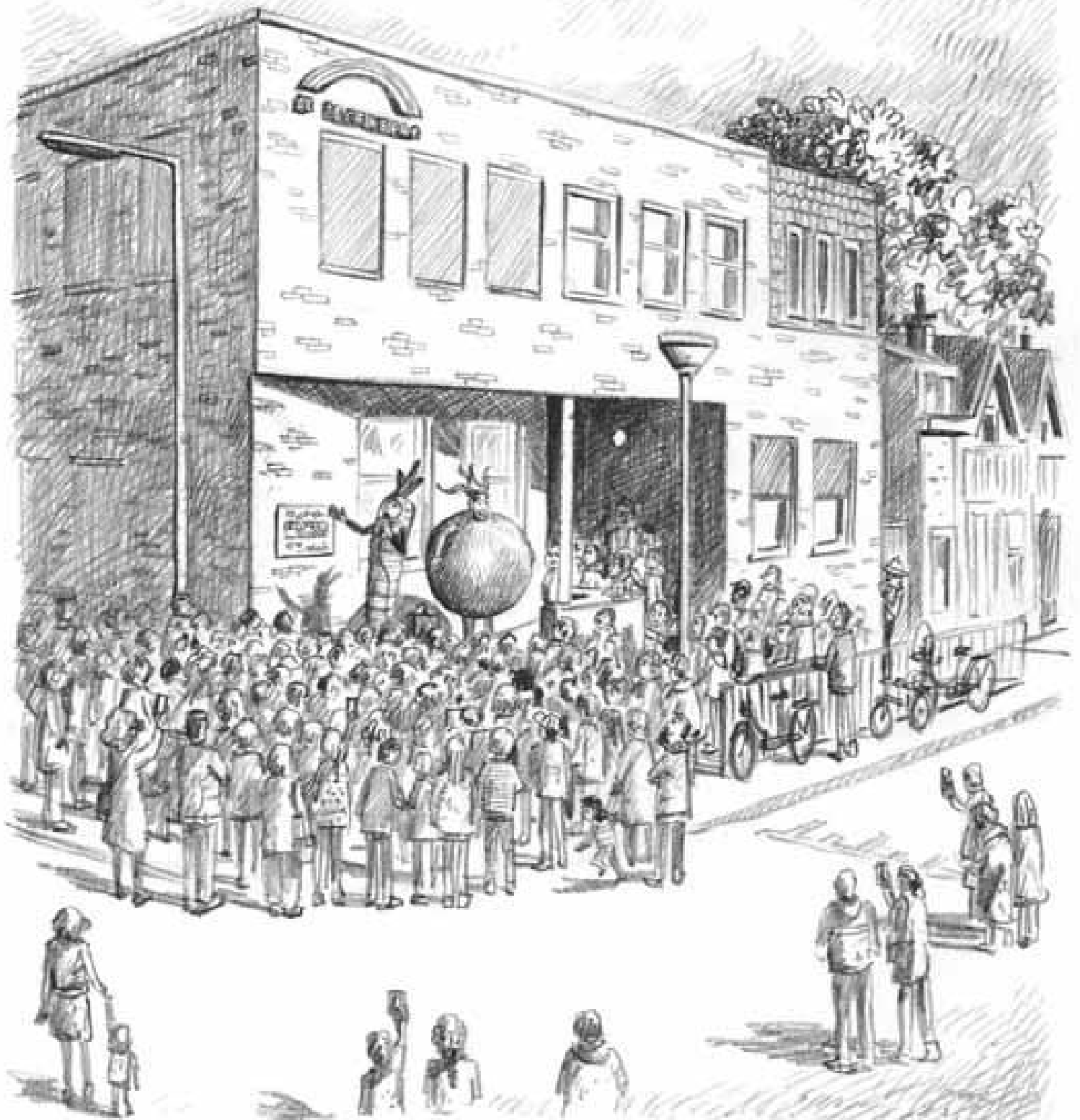
DE POPCORN SPION

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2020

ELLIS

HOOFDSTUK 1

PEENTJE?

Mijn juf is een wortel.

Meester Menno is een tomaat.

En ik sta hier te doen alsof dat heel normaal is.

Alsof *alles* heel normaal is.

Maar dat is het niet.

In mijn rugzak zitten twee geheimen.
Als juf Kim dat zou weten,
zou ze nu niet zo blij doen.

We vieren dat we een *gezonde* school zijn.

Dat waren we al.

Maar nu staat het op een gouden bordje.

Iemand zette er zijn handtekening op.

De burgemeester.

Of de minister-president of zo.

Die eten vast elke dag bitterballen op hun werk.

Maar wij mogen op school niks lekkers meer.

Sommige ouders staan heel hard te klappen.

Mijn vaders ook.

Ik doe alsof
ik ze niet ken.

We mogen geen koek meenemen.
Geen snoep, geen pakjes drinken.
En dat vind ik allemaal niet zo erg.
Ik heb maar één probleem met de school.

Popcorn is verboden.

Ik begrijp er niks van.
Juf Kim vindt popcorn vies.
Alleen al van het woord moet ze rillen.
Soms zeg ik het zomaar ineens.
Voor de lol.

Juf Kim zegt dat popcorn ongezond is.
Maar dat valt best mee.
Van popcorn eten word je blij.
Hoe kan dat nou ongezond zijn?
Ik zal er *nooit* mee stoppen.
Al wordt het verboden door de koning!

Ik heb *nu* een zak popcorn in mijn tas.
Dat is geheim, maar niet voor iedereen.
De kinderen in mijn klas weten ervan.

Ik heb *nog* een geheim.
Mijn grootste.
Dat kent niemand.
Het is...

...Bob.
Bob Popcorn.
De levende maiskorrel.
Zo groot als een kiwi.

Bob is geen makkelijk mannetje.
Hij heeft altijd honger.
Hij slaapt nooit.
En hij wordt nogal snel boos.
Maar, hij is ook mijn allerbeste vriend.
Samen delen we elke dag stiekem popcorn
uit.
Aan al mijn klasgenoten.
Want *ieder* kind heeft recht op popcorn!
Ik denk aan niks anders.
Bob ook niet.

Jammie, daar loopt
een supergrote
peen!

Ssst, dat is mijn juf.
Die is niet om op te eten.

We moeten oppassen.
Er zijn te veel mensen om ons heen.
Ik zie Fee naar me kijken.
Ik zwaai even naar haar.
Daarna keer ik me om.
Mijn hart bonkt.
Ik sjoer mijn rugzak helemaal dicht.
Niemand mag Bob ontdekken.
'Hé!' roept hij aan de binnenkant.
'Waar is mijn kijkgaatje?'
Maar dat is bijna niet te horen.

